

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 54. Septimò ex Conciliis, Nicæno, Ancyrano, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT LIV.

Septimò ex Conciliis, Nicano, Ancyano, &c.

848 Primò, Conc. Ancyranum can. 5. 7. & 16. Examinari vult penitentium vitam, & precedentem, & quæ consecuta est, ut sic, & non aliter, ipsis clementia & misericordia concedatur.

Secundò, Concil. Nicenum I. can. 12. *Quicumque*, inquit, *est timore, & lachrymis, & tolerantia, & bonis operibus conversionem & opere, & habitu ostendunt . . . liceat Episcopo humanis cum ipsis agere.* Et can. 18. edit. noviss. *Illud præcipue observetur, ut animus, & propositum eorum . . . requiratur: Quicumque enim cum lachrymis perseverantibus, & bonis operibus, omni tempore conversionem suam, non solo habitu (illudori versio habet: non verbis solis) sed opere, & veritate demonstrant . . . meritis orationibus communicabunt, &c.*

Tertio, Conc. Laodicense can. 2. post diversorum peccatorum lapsus, ad communionem admitti solum permittit eos, qui in oratione, & confessione, & penitentia fortiter perseverantes, se à malis perfectè, id est plene conversos demonstrant.

CAPUT LV.

Octavo ex SS. Patribus, Cyrillio, Basilio, Nazianzeno, Nysseno, Ambrosio, Chrysostomo, Augustino, ad sciam dictis peccatoribus adhibendam, absolutioemque impartendam, non linguam tantum, sed manus etiam & opera, velut signa plenam conversionem probantia, requiruntur.

849 Primò namque opera requirit Cyprianus, dum in lib. de lapsis ait: *Patrisne Dominum cui posse placari, quem verbis perfidis abnuisti? cui patrimonium præponere maluisti? cuius templum sacrilegâ contagione violasti? . . . Orare oportet impensius, & rogare, diem lectu transigere, vigiliis noctes, & stediis ducere . . . iustis operibus incumbere, quibus peccata purgantur . . . penitenti operanti, deprecanti, roganti potest Deus clementer ignoscere: potest in acceptum referre quidquid pro talibus vel posterioribus Martyres, & fecerint Sacerdotes.*

850 Secundò, opera requirit Basilius episc. ad Amphilocho. c. 5. dum recipi vult hæreticos, non sine iudicio, sed examinatos, an veram penitentiam ostendant, & si fructus habent, qui salutis studium testificantur. Capite verò 3. dixerat: *Qui propter carnis voluptatem gratiam vituperant, per carnis afflictionem, & omnis generis servitutem, ad temperantiam à voluptatibus deficiens, à quibus suis oppugnatus, perfectam suæ curationis demonstrationem exhibebit.* Et posteaquam 83. Canonibus varias poenas criminibus imponendas statuit, can. 84. causam præcipuam impositionis poenarum illarum enarrat, ut sequitur: *Hæc autem omnia scribimus, ut penitentia eorum fructus probetur. Non enim hæc omnino tempore judicamus (multò minus solis verbis penitentis) sed modam penitentia attendimus. Et in cap. 1. ita: Non enim qui dixit, peccavi, mox si relapsus in eodem peccato perdurat, talis verè confitetur; sed qui deprehensio peccato suo . . . illud odio infensè persequitur.*

851 Tertio, opera requirit Gregorius Nazianzenus orat. 39. dicens à se penitentes non recipi, nisi humiliatos, & emendatos: *Nec ipse quidem eos recipio, qui vel nullo modo, vel non satis deprimuntur, nec peccato criminis parem vitam emendationem afferunt.*

852 Quarto, opera requirit Gregorius Nyssenus in Epist. Canon. ad Letojum, cum dicit, tot penit-

entia stationes, tam longam illius durationem, tot corporis afflictiones, olim idèd fuisse præscriptas, ut per hæc conversionis sinceritate & plenitudine probata, penitens diligenter & accuratè purgatus ad Sacramentorum communionem admitteretur. Sincerè enim & sufficienter eos penitentes veteres Patres confitebant, qui multis annis non cessassent variâ castigatâ & emendatâ vitæ edere argumenta. Idèd Nyssenus addit ibidem: *In omni peccati specie, ante omnia respiciendum, qualis sit ejus, cui modè adhibetur, affectio & dispositio, examinando scilicet vitam irreverentique penitentium in penitentia agenda. Inde namque perspectâ sinceritate sufficientique conversionis ipsorum, sicutum esse dicebat, celerius ipsos reconciliare: In iis, qui diligentiori confessione usuerint, & vitâ suâ (nota: non solis ergo verbis, vel sterilibus lachrymis) reditam ostenderint ad id quod bonum est, licet tempus auditionis contrahere . . . & celerius communionem reddere.*

Quintò, opera requirit Ambrosius lib. 2. de penit. c. 10. *An quisquam illam penitentiam putat, sibi acquirenda ambitio dignitatis, ubi ipse copula conjugalis usus . . . remittendum est seculo, somno ipsi minus indulgendum, quàm naturâ postulat; interpellandus est gemitibus, interruptendus est suspensibus, sequestrandus est orationibus; vivendum ita ut vultu hinc moriamur usui; seipsum sibi homo abneget, & totus immutetur, sicut quendam adolescentem fabula ferunt propter amoris meretricis peregrè profectum, & abilitate amoris regressum, postea veteri occurrisse dilectæ, quæ ubi non interpellata . . . dixerat, ego sum; responderit ille, sed ego non sum. Et ad Virg. laps. c. 5. Penitentia non verbis agenda est, sed & actu. Quo actu? carnis afflictionibus, cordis contritione, vitæ mutatione, aliisque penitentia operibus, ut explicat ibidem. Et in 2. Cor. 2. (si tamen opus ipsius sit: tale equidem est, ut exeat inter opera ipsius) penitentia vera est cessare à peccato. Sic enim probat dolere se, si de cætero desinat.*

Sextò, opera requirit Chrysostomus, sed vitæ præsertim emendationem, dum homil. 3. ad populum Antiochi. de Ninivitis agens: *quid (inquirit) inevitabilem iram solvit? Num jejuniis solum & saccis? Nequaquam; sed totius vitæ mutatio. Ude hoc manifestum? Ab ipsis propheticiis verbis. De Dei enim ira locutus, & illorum jejuniis, contritionis causam dicens, sic inquit: & vidit Deus opera ipsorum. Qualia opera? Quod jejunaverunt? Quod saccum induerunt? Nihil horum. Sed hæc omnia tacens: quoniam conversus est quisque à vitis suis malis, penituit mali, quod dixerat ipse facere Dominus. Cernis quid non jejunium (solum) periculo eripiat, sed vitæ mutatio Deum Barbarum placatum & benevolum reddidit. Hæc dixi, non ut jejunium contemnamus, sed ut jejunium honoramus. Floror enim jejuniis, non ciborum abstinentia, sed peccatorum fuga. Jejunia hæc demonstrantur per ipsa opera. Qualia (inquirit) opera? Si pauperem videris, miserere, qui ipse autè in misericordiam eras. Si inimicum videris, conciliare. Si amicum laudabiliter agentem videris, ne irvideas. Si mulierem videris speciosam, prætereas, qui contrarium hæc omnibus antè faciebas. Uno verbo penitentia tuæ veritatem sufficientiamque totius vitæ mutatione demonstrat, hæc aut non os tantum jejunet, sed & oculus; & auditus, & manus, & omnia corporis membra.*

Et homil. 14. in 2. ad Corinth. in Moral. 1. respondens ad quædam, quæ quis ipsi objecerat, peccatores in penitentia operibus ab ipso minus diu demerri, sic ait: *Verum nims diu poenâ expenderunt, inquit. Quamdiu quæso? Unum annum, & alterum, aut tres? Acqui temporis moram non quero, sed anime correctionem . . . Hoc itaque jus*